

Linnéa Lunds prædiken fastelavnssøndag

Taler

Linnea Lund
Sognepræst og
fængselspræst

Dato

19. februar 2023

Sted

Horserød Statsfængsel

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 3, vers 13-17

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Kilder af smeltevand løber fra Helmondsbjergets evige sne, snor sig sammen og bliver til Jordanfloden. Der er kø ved floden i dag. Fra landsbyerne er de strømmet til. Luften er tæt af dråber, der rammer hinanden, og hviskende samvittigheder. Brudstykker af bekendelser, dér ude fra floden, indimellem en tøven og så tilløb til en sammenhængende sætning. Blik, som sænker sig. En hånd på det bøjede hoved. Og så et dyk, et par sekunder, og spruttende rejser den døpte sig helt op, med rank ryg, og får luft. Et tavst opmuntrende nik fra Døberen, og så drivvåd op på flodbredden. Næste.

Farisæere har også stillet sig i kø, dem, der ellers gik og var sikre på, at Gud så velbehageligt på dem. For de var jo eksperterne, i Gud, helt igennem retfærdige, - forsikrede de sig selv om. De stod også i køen til Johannes-dåben. For en sikkerheds skyld.

Med et foragtligt blik måler en farisæer én af synderne i køen, der står og svajer med et krus i hånden. Synderen kæfter op i strålende humør så spytdråber står omkring ham. På sin forvaskede trøje er der et tydeligt aftryk af tørresnor tværs over ryggen, og et enkelt klemmeaftryk midt på den store mave. 'Ynkeligt', tænker farisæeren, og afslutter sit elevatorblik med et: 'du har klemmeaftryk dér' peger han. - 'Jaah ja, jeg har da osse hængt til tørre hele weekenden' snøvler synderen muntert og lægger an til en krammer. Farisæeren bakker og bumper ind i andre i køen. Konflikterne står i kø.

For nogle er Johannes-dåben bare endnu et ydre renselsesritual.

En anspændt stemning breder sig. Har de ikke hørt det, når Johannes gik rundt, og profeterede retfærdighed:

'Ingen skal tro, at dåben er et magisk ritual. Noget skal forandres indeni'
Retfærdighed. At gøre dét Gud vil.

Nu står han i vand til knæene. Hans hår er vildt, halsmuskulaturen kraftig af at råbe i ørkenen. Kinderne lidt indsunkne så kindben træder frem under et stærkt blik:

"Da kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at blive døbt af ham."

Formiddagssolen spejler sig i vandoverfladen, så Johannes misser med øjnene. Sært. Er det ham? Jesus træder ud i vandet for at blive døbt, og Gud er midt iblandt os.

Hvorfor har den almægtige Gud udvalgt et afmægtigt menneske? Hvad har evangeliet på hjerte? Johannes stammer, at det bør være omvendt:

"jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?"

I køen bliver der uro. Hvad sker der? De ser Johannes ryste på hovedet. Jesus bliver lidt studs, han må skrue bissen på, for himlen venter på at åbne sig. For det virke, som ved dåben skal tage sin begyndelse, og som Jesus skal fuldføre på korset, venter:

"Lad det nu ske, for således opfylder vi al retfærdighed"

Én af jer fortalte, at da du røg ind identificerede du kirken som stedet, hvor man kunne forbedre sine muligheder for at komme ud. Men, så en dag opdagede du, at du egentlig bare var gået i kirke for at gå i kirke:

- i kirken kan man ikke se pigtrådshegnet. Herinde er jeg bare et menneske.

Johannes Døber troede, at han skulle døbes af Jesus. Men Jesus træder ud i vandet med et nyt blik på ham. Livet er så sammensat af mennesker, der det ene

øjeblik er fremmede for os, og det andet øjeblik forventer det største af os. Johannes havde råbt i ørkenen: ”ban Hans veje”. Han havde profeteret om Ham, som skal komme efter, som den stærkere, den større.

Men Gud peger på det store i dig:

”jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?”

En dag som i dag giver anledning til, at vi ser det gamle med nye øjne. Som det menneske du er lige nu, lige her. Et menneske, der har gjort noget galt, og som har søgt kirken for at blive mødt som én, der faktisk har gjort noget galt, og samtidig faktisk er et menneske med nøjagtig samme værdi som alle mennesker.

Jeg kan godt afsløre, at vi er flere, som har gjort noget galt her i livet. I sidder i fængsel, som en form for renselse for en skyld I pådrog jer, ved at afsone en straf, som består i frihedsberøvelse. Mange, ikke alle, men mange af jer har følelsen af at være beskidt. Stigmatiseret. Og stigmatiseringen fortsætter: Gik vi og troede, at fængselsstraf skulle rense dig for din lovovertrædelse, må vi tro om. For folk, som har afsonet for det de har gjort, løslades til en fremtid med en plettet straffeattest. Og med straffeattesten får man næsten ikke mulighed for at komme videre i sit liv.

Jeg anfægter, at vi forestiller os, at vi skaber medborgere, og ikke mod-borgere, når mennesker, der har afsonet deres dom, fastholdes i det gamle spor i stedet for at se det gamle på-ny.

Dig, hvis første hensigt med at gå i kirke var pynte på papirerne, opdagede i stedet, at i kirkelivet blev du mødt af noget, som så dig som menneske først og fremmest. Og dét giver dig mod til at forandre noget indeni. Dåben er ikke det magiske rensesritual, som gør alt nyt med et fingerknips. Men Guds omsorg udtrykkes i dåben.

Som et slags tidskollaps. En omsorg på forhånd for alt det, der vil ske. Som en gave du pakker ud hele livet. Og en omsorg for det, der er sket. Det du gjorde og sagde som du ikke skulle have gjort og sagt. Og alt det du undlod at gøre, da du burde have grebet ind. Dåben skaber et fællesskab som I udfolder her i kirken.

Oftestår jeg her, og tænker ’argh, ham fra 9’eren og ham fra 16’eren skal

egentlig ikke være for tæt på hinanden'. Men der sker ingenting. I freder jeres kirke. Alt hvad I slæber rundt på af frustration og flossede nerver, dét lader I ligge uden for kirkedøren. I våbenhuset ligger konflikterne i kø, i stakke, stablet 40 gange oven på hinanden.

For der er noget, som er vigtigere. Et åndehul. Dér, hvor du kan søge op til overfladen, og snappe efter vejret. Et sted du kan få luft. Guds omsorg rører på sig, rører os, her, i dét fællesskab som kirken er.

At se på det gamle med nye øjne er, at nogen interesserer sig for det, der skete – for at det ikke skal ske igen. Som minder dig om, at du er ok. Det du gjorde, var ikke ok, men du er.

Hvordan?

”jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?”

Jesus træder ud i vandet til Johannes-dåben, og drivvåd på bare fødder op til de andre i køen. Til os. Og således er Gud midt iblandt os.

Dét er, hvad evangeliet har på hjerte: Den almægtige Gud udvalgte et afmægtigt menneske, fordi Guds omsorg ikke er en vej du skal betræde for at gøre dig fortjent, men en vej Gud træder, for at bringe sin omsorg til dig.

Solen er ved at gå ned over vandet i Jordanfloden, som løber videre, hele tiden med nyt vand af nyt smeltet sne og is fra Helmondsbjerget. Jesus er en silhuet, på vej til fristelserne i ørkenen og til korset, der venter i horisonten. Johannes ser efter ham, og efter alle de døbte, der går hver til sit med dåbens vand, små dråber, der rammer hinanden. Og som mørket falder over floden er kun lyden tilbage, som minder om, at dåbsvandet ikke er ét du skal finde, men ét, der følger dig.

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud, Du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Fastelavn, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/iinnealundspraedikenfastelavnssoendag>